

Succesfuld krimiforfatter

Jesper er mit livs investering

Anna og Jesper har til dels byttet roller. I dag forsørger han primært sin familie og har det udadvendte job, mens Anna fordyber sig i sin næste kriminalroman. – Jeg har først rigtig forstået hvad Annas arbejde som chefredaktør gik ud på, efter jeg selv har fået professorat og går på arbejde hver dag og sidder til møder...

– Vores villa er et to-familieshus, det er virkelig *Upstairs and downstairs*, og det er der en grund til, forklarer Anna Grue. Husets bedste og største rum er nemlig – som sædvanlig i deres familie – inddraget til atelier. Her er parret fotograferet sammen med hundene Pippi og Mulle.

Forfatteren og blad-entreprenøren Anna Grue har provokeret sine omgivelser ved igennem 15 år at forsørge sin mand, indtil han begyndte at tjene penge på sin kunst. Men nu er det hendes tur til at folde forfatterdrømmen ud.

Hvordan kan du finde dig i det? Han udnytter dig! Nej, har forfatter og redaktør Anna Grue svaret gang på gang, Jesper er mit livs investering. Jeg regner med, der bliver pay off en gang!

Mens ægtefællen Jesper Christiansen arbejdede på en bæredygtig karriere som kunstner, var det Anna, der forsørgede

ham og de tre børn. Ligesom hun havde gjort i hans studieår på Kunstakademiet. Og det provokerede omgivelserne i udtalt grad.

– Jeg jokede med det, men syntes faktisk, det var småligt. Jeg havde giftet mig med en mand, jeg elskede. På det tidspunkt havde jeg to små børn med ham, og vi havde en god hverdag – så kunne jeg da ikke gå og tænke på, om jeg blev udnyttet! Han prøvede jo bare efter bedste evne at udføre det

erhverv, som han havde valgt, og som jeg var helt enig i, fortæller Anna Grue.

– Jeg har altid syntes, Jesper var en enormt talentfuld kunstner, og det ville være smadder ærgerligt, hvis det talent ikke blev brugt. Og hvis han vurderede, han skulle bruge sin fulde koncentration på det projekt, så troede jeg selvfølgelig på ham, uddyber den 49-årige mor til tre, der har en lang karriere i den danske bladverden – herunder på SØNDAG – bag sig. Hun har fostret en række blade, senest »Vi med hund«, som hun netop har forladt for at blive forfatter på fuld tid efter succes'en med sine to første kriminalromaner, »Noget for noget« fra 2005 og »Det taler vi ikke om« fra 2006. For nu er det hendes

tur til at lade sig forsørge. Jesper Christiansen er ikke længere »ung og lovende«, men er en efterspurgt kunstner og professor på Kunstakademiets malerskole. Desuden er han formand for Statens Kunstfond.

Unge og ambitiøse

– Da vi mødte hinanden, havde jeg ambitioner om at blive en stor, berømt tegner! Men det blev hurtigt ret tydeligt, at vi gik i hver sin retning. For Jesper var det kunst, det handlede om, for mig annoncer, blade og skrifttyper – altså noget mere industrielt. Så det gav lidt sig selv, hvem der skulle tjene penge, forklarer Anna over neskaffen i Amagervillaens køkken-alrum.

– Det er ikke noget, man bevidst vælger. Vi satte os ikke

ned og sagde: nu må den ene af os hellere vælge at tjene nogle penge. Det faldt naturligt, og det lå i luften, at det senere ville udligne sig, fortæller Jesper Christiansen.

– Anna stammer fra et lægehjem og er opdraget med kunst, mens jeg kommer fra en helt almindelig familie. Hele min introduktion til kunst kom gennem Anna. Hun havde mødt nogle kunstnere, der var startet på ingenting, som fortsat kunne leve på ingenting, og stadig ha' et fornuftigt liv kørende. Derfor har hun altid haft en meget stor forståelse omkring, hvad mit valg af profession krævede. Hvis man skal lave kunst og være seriøs omkring det, så skal der proppes enormt meget energi, tid og penge i det. Og det kan

virke helt urimeligt, i forhold til hvad der kommer ud i den anden ende – i hvert fald i starten, påpeger Jesper Christiansen, 51.

Når parret lever i en to-families villa, skyldes det Jespers atelier. For at Anna kunne få sit skriverum, krævede det en tilbygning i form af et »glastårn«.

– Hvis man bor sammen med en kunstmaler, er det sådan, at uanset hvor stor eller lille ens bolig er – vi har tidligere boet i lejlighed – så er det største, lækreste og lyseste rum til billeder, fortæller hun.

– At den, der arbejder hjemme, har krav på at have det fede sted. Præcis dén detalje har stødt mange mennesker i familie og omgangskreds. Som har været meget bekymrede,

fordi de syntes, at jeg og vores tre unger blev skubbet ud i de mørke hjørner af boligen, samtidig med, at jeg arbejdede så hårdt for at tjene alle de her penge. Jeg blev sat i en offerrolle – helt unødvendigt! For jeg elskede mit job og forstod udmærket godt, at Jesper behøvede det store lyse rum som atelier, samt plads til lagerrum og kontor. Vi har gjort det samme i sommerhuset – fået lavet en tilbygning til Jesper.

Skal du blive ved?

Før Anna var færdiguddannet som grafiker, havde parret aldrig talt om hvem, der forsørgede hvem.

– Vi var bare ludfattige!, fortæller Anna, der medbragte sønnen Rune David på ni må-

neder, da hun og Jesper flyttede sammen som henholdsvis 20 og 22-årige. I 1981 kom datteren Astrid til verden og i 1989 Johan.

Der var tidspunkter, hvor parret havde så få penge, at »folk ku' tegne aktier i os«. De inviterede familie og venner til at betale en 50'er om måneden.

– Mod det beløb garanterede vi, at de i løbet af et år ville modtage 10 stykker grafik, som vi skiftedes til at lave. Og pludselig havde vi 1.000 kr. mere til ketchup til spaghetten. Mange i omgangskredsen har stadig de billeder hængende. Fra »den gang da Anna og Jesper satte sig selv på aktier«, husker de og griner.

AF CATHRINE OLRIK
cathrine.olrik@soendag.dk
Foto: BRITT LINDEMANN

Jesper er mit livs investering

– Mens Jesper studerede på Akademiet, var der ingen der stadsede over, at jeg tjente pengene.

Men da han var færdiguddannet – det er dér det bliver svært. Du skal til at slå dit navn fast og skabe kontakt til kunstgallerierne. Og Jesper tjente helt bogstaveligt ingen penge. Nu meddelte han, at han umuligt kunne have et job ved siden af. Skulle han i gang med en seriøs kunstnerisk produktion, var det et fuldtidsjob, alle ugens dage. Så der *var* jeg virkelig alene om at skaffe pengene. Det havde rigtigt mange rigtigt ondt i røven over – især kvindelige kolleger. »Hvordan kan du finde dig i det?«

Muggen mor

– Senere spurgte folk – inklusive begge vores mødre: »Skal du virkelig blive ved med at forsørge Jesper?!« Det var først dér, vi begyndte at tænke over det, som at jeg forsørgede ham, fortæller Anna Grue, hvis fulde

løn gik direkte til budgetkontoen. Jesper bidrog mest med »rutsjebaneøkonomi«.

– Mad, tøj, transport – det var når Jesper solgte et maleri eller fik et legat. Nogle gange kom der 60.000 kr. ind – andre gange ingenting! Når han havde solgt et billede, skulle det fejres. Der blev købt en flaske vin, børnene fik en 100 kr. seddel hver, og vi skulle alle synes, at far havde været dygtig. Hov! Hvorfor har jeg ikke fortjent at blive fejret hver måned?! indvendte jeg. Det var den eneste gang, jeg var muggen. Det er vel ikke mere hæderværdigt at sælge et billede end at ha' puklet som en okse som chefredaktør??

Men når Jesper manglede lærere eller rammer, behøvede han slet ikke at argumentere for penge til det.

– Det var det, der skulle til, for at han kunne arbejde, og det skulle han bare have, fastslår Anna.

Hvordan fik hun så råd til den garderobefornyelse, som

– At den, der arbejder hjemme, har krav på at have det fede sted. Præcis dén detalje har stødt mange mennesker i familie og omgangskreds.

kvinder siges ikke at kunne leve foruden?

– Det er lige omvendt hos os. Det er mig, der er shopperen her! forklarer Jesper.

– Det er *ham*, der går i Gant og Paustian og absolut skal ha' Lexington sengetøj, og som ved, hvor alle de gode skobutikker ligger i New York. Jeg er fløjten-de ligeglad og køber det mest af mit tøj i Føtex eller H&M. Til gengæld køber jeg tasker – dyre tasker! supplerer Anna.

Hvordan har du haft det med, at dine surt tjente penge gik til dyre skjorter?

– Sådan har jeg faktisk aldrig tænkt på det. At det var mine penge. Jesper har jo aldrig shoppet, så vi ikke kunne få mad... og så har han haft et skidegodt modargument, for jeg røg jo! Tænk på hvor mange skjorter, man ku' oversætte tobakken til! Desuden har vores økonomi altid været meget fælles. Vi har aldrig gået op i, hvem der har lagt hvor stor en del af pengene. Vi sørger for at gi' hinanden plads til det arbejde, vi nu engang har, og som altid har fyldt meget i vores liv, forklarer Anna.

– I det hele taget er vi ikke så økonomisk orienteret, indskyder Jesper, og Anna uddyber:

– Vi ved ingenting! Men har begge en tyrkertro på, at det går

sgu' nok! Hvis jeg skal være *helt ærlig*, så synes jeg penge er det mest kedelige i hele verden! Og Jesper har det lidt på samme måde. Det er nok medvirken-de til, at det aldrig har generet mig at forsørge min mand. Det er en dybtliggende largesse, i virkeligheden. Jeg er sikker på, det nok skal gå. Og så har vi en skidegod bankrådgiver...

I lommen på Anna

Hvordan har det påvirker jeres ægteskab, at Anna har haft den klassiske forsørgerrolle igennem 15 år?

– På den måde er jeg lidt i lommen på Anna. Jeg har altid været sat af alt, hvad der hedder administration i denne her business – jeg kan ikke læse et brev fra offentlige myndigheder og banken... og vi har indrettet os på den måde, at det er Anna, der har stået med ansvaret for børnene, forældremøder, regninger osv., mens jeg er ansvarlig for rengøringen. Jeg har nu aldrig følt mig økonomisk afhængig af hende, – kun meget forkælet, fordi jeg har haft optimale betingelser at arbejde under. Men jeg er afhængig af at tale med Anna om mine malerier, forklarer Jesper.

– At jeg er den dominerende på hjemmefronten, tror jeg ikke

har så meget med pengene at gøre – mere med, hvordan vi er – og jeg ER bare sådan én. Der har styr på det hele... Men skal man køre efter et system, hvor alle yder efter evne og nyder efter behov, så kræver det tillid til, at den anden virkelig yder efter evne – og kun nyder efter behov, mener Anna, mens ægtefællen supplerer:

– Og tillid til, at dét liv vi deler her – som ikke har været skiferier og fede rejser, for det har der aldrig været råd til – dét vil vi begge to. Vi elsker at være sammen med vores børn og bilder os ind, at det er gengældt. Dvs. at vores følelser skal investeres i vores familieliv, og

– Vores ældste søn Rune fik sin første hovedrolle som 10-årig, og tjente mange penge som barneskuespiller. Så når vi ikke havde penge lånte vi bare af ham..., fortæller Anna. Han er i dag sceneinstruktør, Astrid, 25, går på Kunstakademiet, mens Johan er på efterskole – og vil være tegner. Billedet er fra 1981 – før Johan blev født.

Anna har fået sit arbejdsrum i et tilbygget »glastår«. Hun og Jesper bruger hinanden meget som sparringspartnere i deres kunstneriske arbejde.

den ambition har vi altid været meget fælles om. Så den tillid, der kræves, går vel på, at det fedeste – det er når vi er her alle sammen!

Et svineheld

I virkeligheden betragter Anna det som »et svineheld«, at hun har en mand, der nu kan forsørge hende:

– Jeg var ikke klar til at blive kunstner og skrive bøger for 25 år siden, for jeg havde simpelt-hen ikke nok på hjerte. Jeg var småbørnsmor, enormt optaget af at blive voksen, ha' et arbejde og syntes det var SÅ fint, at det var, som det var, fortæller hun. Hun lægger dog heller ikke skjul på, at de mange års liv i overhaling-banen har haft en pris. En stressudløst depression krævede, at hun lagde sit liv om.

– Så de seneste fem år har jeg godt vidst, hvor det bar hen. Da jeg havde udgivet min første bog, vidste jeg for alvor, jeg ville være forfatter, og det er ikke foreneligt med et job som chefredaktør. Nu, hvor Jesper tjener godt, har jeg fået chancen for virkelig at forfølge min ambition. Det er først, når han stopper som professor om et par år, at vi skal overveje, hvad vi så gør. Men på det tidspunkt skulle jeg meget gerne være verdensberømt – mindst!, siger hun og klukker.

– Jeg har to gode kunsthandlere, der hiver og flår i mig hele tiden, og jeg har udstillinger booket op til 2010. Så mon ikke, der kommer et par kroner i kassen, tilføjer Jesper beroligende med et blik på sin hustru. Der med forfatterens sans for dramatik leverer en blændende udgangsreplik:

– Selv om jeg ikke havde været forelsket i Jesper eller fået børn med ham, så havde jeg stadig troet på hans talent. Og hvis jeg syntes, det ville være rimeligt, at jeg forsørgede ham, og jeg var i stand til at gøre det, så tror jeg faktisk, jeg havde gjort det! ■

Visse succes'er er kommet for at blive...

Hos Zinck-Lysbro kan vi med stolthed sige, at vi har leveret danskernes foretrukne haveredskaber i mere end 100 år.

Siden 1858, da de første redskaber blev produceret, har de været trofaste følgesvende for danske haveejere.

De elskede haveredskaber har altid været let genkendelige med de rød-lakerede redskabshoveder i hærdet stål og de solide skafter af asketræ. Sådan har det altid været – og sådan vil det fortsat være!

Læs mere om Zinck-Lysbro og se hele sortimentet på www.zincklysbro.dk

Nærmeste forhandler oplyses på tlf. 70 21 29 37

Anna Grue kort

- 1957: Født i Nykøbing Sj.
- 1981: Uddannet grafisk designer. Gift med Jesper. Ansat som layouter på Fogtdals Blade.
- 1983: Layouter Bo Bedre
- 1986: AD/tekstforfatter på Christianshavns Reklamebureau.
- 1987: Redaktionssekretær/forsideredaktør på B.T.
- 1991: Chefredaktør på musikbladet Mix. Starter Forældre og børn, chefredaktør i 8 år.
- 1999: Redaktionschef Ugebladet SØNDAG
- 2001: Starter månedsbladet Bazar, chefredaktør i 4 år.
- 2005: Starter bladet Vi med hund, chefredaktør. Debutromanen »Noget for noget« (Aschehoug), som blev hædret med Det danske Kriminalakademis debutpris.
- 2006: Udgiver »Det taler vi ikke om« (Politikens forlag).

Jesper Christiansen kort

- 1955: Født på Frederiksberg.
- 1981-88: Uddannet på Det Kgl. Danske Kunstakademi hos professorer Hein Heinsen og Albert Mertz.
- 1996-2000: Prorektor og lærer ved Det Fynske Kunstakademi
- 1997: Jens Søndergaard og hustrus mindelegat, Danmarks største malerpris.
- 2002 -: Professor i maleri, Kgl. Danske Kunstakademi.
- 2005-08: Formand for Statens Kunstfond. Diverse udstillinger i ind- og udland. Repræsenteret på museer landet over bl.a. Statens Museum for Kunst, Kobberstiksamlingen samt i udlandet. Udsmykninger til bl.a. Nationalmuseet, Lundbeck A/S, Operaen. Tivoliplakaten 1997.